

жени.) Освѣнь това на всякой човѣкъ отрано е опрѣдѣлена неизмѣнна та съдбина (вѣра та въ такъва съдбина се нарича »фатализмъ«).

Това учение твърдѣ много насърдило Мохамедови ти послѣдователи; тии се бияли така распалено, штото близосѣди ти единъ по другъ били надвити и, заедно съ жителите ти на Мека, прияли ново то учение. Мохамедъ припозналъ Кяабе за главно светилиште, иъ заповѣдалъ да махнать отъ него всички ти идоли. Наскоро слѣдъ това той умрѣлъ (632 г.), отъ отрова, както самъ си мислилъ, че го отровила една Еврейка. Прѣди смъртъ та си той заповѣдалъ да го занесътъ въ джамия та, тамъ се простилъ съ народъ тъ, и попиталъ, онеправдалъ ли е нѣкого. Единъ човѣкъ отъ навалица та извикалъ, че пророкъ тъ му останалъ длъженъ три драхми. Мохамедъ му благодарилъ и заповѣдалъ да му се заплати. Гробъ тъ на Мохамеда се нахои въ Медина; тамъ ходять на поклонение на гробъ тъ му, а въ Мека у светилиште Кяабе се събирать поклонници отъ всички ти крайнини на мохамеданский свѣтъ.

Прѣемници ти на Мохамеда се наричали *халифи*; както и пророкъ тъ, халифи ти имали въ рѣцѣ тѣ си духовна та и свѣтска та най-горня власть. На врѣме то на първи ти халифи (Абу-Бекръ, Омаръ и Османъ) Араби ти насърдени отъ нова та си вѣра, много сполучили въ завоевания та, които билъ наченалъ Мохамедъ; за малко врѣме тии отнели отъ Византия Сиря и Египетъ, и покорили Персидско то царство, което било тогава на испадане. Свештений за християне ти градъ Иерусалимъ съшто така билъ завоюванъ отъ Мохамедане ти. Тоя який градъ имъ се продръжалъ два мѣсеца. Най-сетнѣ слѣдъ свършване то на всички ти царства, патриархъ тъ (Софроній) извѣстилъ на обсадители ти, че Иерусалимъ е готовъ да се прѣдаде, иъ нѣ другояче, а на съштий халифъ. На онова врѣме халифъ билъ *Омаръ*, който билъ извѣстенъ